

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa W.- I. INTERNATIONAL S.A.

z siedzibą w K.

przeciwko D. Biuru Architektonicznemu sp. z o.o. z siedzibą w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 lutego 2013 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie o kosztach zawarte

w wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 26 października 2011 r.,

- 1) odrzuca zażalenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia w pkt 1.III;**
- 2) w pozostałym zakresie zażalenie oddala.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z 26 października 2001 r. w sprawie z powództwa W.-I. INTERNATIONAL SA przeciwko D. Biuru Architektonicznemu Sp. z o.o., w częściowym uwzględnieniu apelacji powoda od oddalającego powództwo wyroku Sądu Okręgowego w K., Sąd Apelacyjny zmienił ten wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda 61.000 zł oraz od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 225 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1.III.), a w pozostałym części apelację oddalił i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 135 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (pkt 3).

W zażaleniu na rozstrzygnięcia o kosztach zawarte w wyroku z 26 października 2001 r. pozwany zarzucił, że zapadły one z naruszeniem art. 98 i 100 k.p.c. Pozwany stwierdził, że Sąd w przedmiotowej sprawie jedynie wyliczył wysokość łącznych kosztów postępowania poniesionych przez strony, nie wskazał jednak metody określenia kwoty zasądzonej na rzecz pozwanego, a to uniemożliwia weryfikację zaskarżonego postanowienia.

Pozwany wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w pkt 1.III. oraz w pkt 3 i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania oraz przyznanie mu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. W wyroku z 26 października 2011 r. Sąd Apelacyjny rozstrzygnął o kosztach postępowania należnych pozwanemu za postępowanie przed Sądem pierwszej instancji (pkt 1.III.) oraz za postępowanie apelacyjne (pkt 3). Stosownie do art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji w niniejszej sprawie objęte zostały koszty postępowania przed tym Sądem, a zatem orzeczenie Sądu drugiej instancji w pkt 1.III. jest wynikiem rozpoznania środka zaskarżenia od orzeczenia Sądu pierwszej instancji co do kosztów postępowania i nie jest zaskarżalne zażaleniem do Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2010 r., I Cz 30/10; z 24 września 2010 r., IV Cz 60/10; z 21 kwietnia 2010 r., V Cz 219/10; z 23 czerwca

2010 r., II Cz 7/10; z 27 października 2010 r., V CZ 69/10). W tej sytuacji zażalenie pozwanego na rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1.III. wyroku, jako niedopuszczalne, podlegało odrzuceniu, a to na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

2. W świetle art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. dopuszczalne jest zażalenie na rozstrzygnięcie zawarte w pkt 3 wyroku z 26 października 2011 r., bowiem jego przedmiotem są koszty postępowania odwoławczego. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, rozstrzygnięcie o nich Sąd Apelacyjny oparł na podstawie art. 100 k.p.c. i wskazał, że łącznie wynosiły one 26.325 zł. W ocenie Sądu Apelacyjnego, adekwatnie do wyniku postępowania w sprawie, powoda koszty te obciążają w 80 %, a pozwanego w 20%. Pozwany wydatkował na koszty postępowania apelacyjnego 5.400 zł, a obciążał go obowiązek pokrycia 20% z 26.325 zł, a zatem powód powinien zapłacić na jego rzecz zasądzone 135 zł.

Przy orzekaniu o kosztach postępowania na podstawie art. 100 k.p.c. ma znaczenie wynik sprawy oraz rozmiar wszystkich wydatków poniesionych przez strony na pokrycie kosztów postępowania. Ocena zakresu, w jakim każda ze stron powinna uczestniczyć w pokrywaniu kosztów wymaga porównania rozmiaru ostatecznie uwzględnionego żądania z całym dochodzonym roszczeniem. Otrzymana proporcja powinna następnie posłużyć do określenia należnego stronie zwrotu kosztów. Tak też Sąd Apelacyjny rozliczył koszty postępowania w niniejszej sprawie. Wypada dodać, że zastosowanie art. 100 k.p.c. może podlegać dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2011 r., V CZ 90/10, niepubl.), co oznacza, że rozstrzygnięcie w tym zakresie może zostać skutecznie zakwestionowane w ramach kontroli instancyjnej jedynie w razie oczywistego naruszenia przewidzianych w ustawie reguł.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy zażalenie oddalił.